

Zgrudila se je na stol, položila glavo na okno in jokala je, jokala, kakor bi si hotela dušo izjokati . . .

Na tistem mestu se je prebudila zjutraj, ko jo je bilo solnce obsijalo . . .

* * *

Bilo je že pozno, ko je pozvonila sobarici, da ji je odprla, rekši, da ji je padel ključ skozi okno.

Pri zajutрку pa ji je izročil natakár biljet ter ji povedal, da je gospod, ki mu ga je izročil, nenadoma odpotoval.

Ni ga odprla, ampak vtaknila ga je v nedrije . . .

Imela ni moči, da bi ga bila čitala. Bilo ji je nepopisno . . . Ah, kako zmago je bila izvojevala . . . najtežjo zmago — zmago same nad seboj! In vendar se ni mogla veseliti, vendar se ni hotela naseliti v njene prsi ona sladka, blažena zavest, ki je baje plačilo vsakega dobrega dejanja! — Njeno srce je protestiralo, očitalo ji, da ga je ukanila, prevarila, očitalo, da mu je odrekla nekaj, do česar je imelo vso pravico . . . dela ga ob srečo, ki se mu ne vrne nikdar, nikdar več. —

Njeno srce je krvavelo in plakalo neutešno . . . — —

Odkod to tiho hrepenenje . . .

Odkod to tiho hrepenenje
po svetložarnih solnčnih dneh —
odkod na ustnah to ihtenje
in solze žalosti v očeh? . . .

O, jaz poznam to zlato solnce
iz mladih, nepozabnih dni —
jaz vem za one krasne rože,
ki vrt ljubezni jih goji . . .

A zame ni do njih več potov —
vodilnih rok več ni zame —
sam tavam po brezbrežni cesti
v življenja šumnega morje . . .

Helen Helenov.

